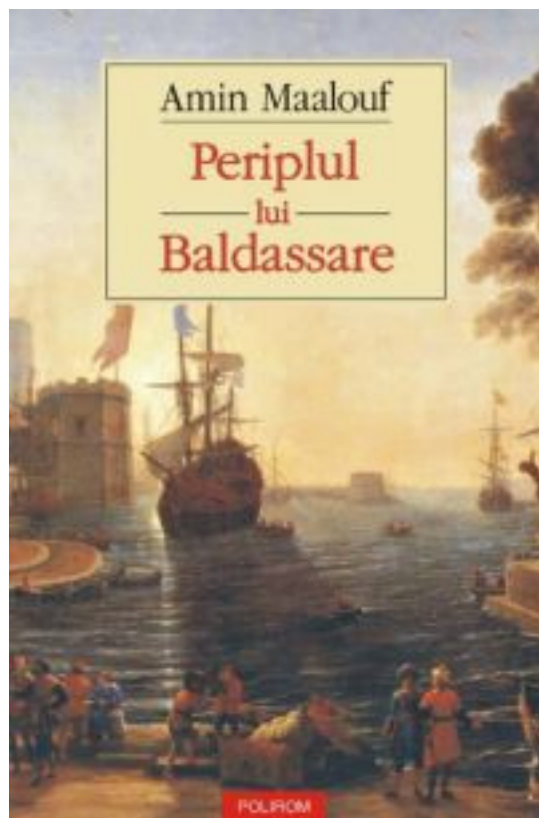

666 este, dupa cum am fost invatati inca din scutece, numarul diavolului. The Number of The Beast. Prin urmare, un numar de care fuge toata lumea. Compusii lui sunt, de asemenea, priviti cu la fel de multa teama si ne incredere. Biblia (partea cu Apocalipsa) pomeneste despre acest numar ca fiind « al omului », asociat cu « Fiara », dar nu explica foarte clar simbolistica lui, ci lasa la interpretarea cititorului. Care cititor, cum spuneam, se grabeste sa asocieze cu 666 tot felul de nenorociri . « Periplul lui Baldassare » de Amin Maalouf este si el legat de acest numar.

Mai exact, actiunea se petrece in anul 1665, cand toata populatia planetei este innebunita de spaima si se pregateste de somnul cel vesnic, pentru ca urmeaza - da, ati ghicit - anul 1666, cunoscut si sub dragalasa denumire de Anul Fiarei. Povestitorul nostru este Baldassare, un prosper si cinstit negustor librar din Levant, care, desi nu se sperie prea tare de apropierea Zilei Maniei, este si el incercat, din cand in cand, de ganduri contradictorii. Toate raspunsurile la intrebarile omenirii legate de Anul Fiarei par sa fie cuprinse in paginile cartii « Al o sutalea nume » (pe care, de altfel, nimeni n-a pus mana, toti vorbesc despre ea din auzite). Baldassare primeste la un moment dat aceasta carte (sau o copie a ei), dar nu reuseste sa o pastreze, asa ca, indemnat mai mult de nepotii lui care aveau chef de o calatorie prin lume, porneste peste mari si tari sa recupereze cartea si are parte de tot felul de aventuri placute si neplacute. Asa se face ca ajunge prin Smirna, Constantinopol, Londra si chiar Genova (orasul natal al neamului sau) si reuseste, in cele din urma, sa puna mana pe carte, dar... surpriza: nu o poate citi decat fragmentar, pentru ca de fiecare data un val de intuneric ii incetoseaza privirea.

Paralel cu povestea urmaririi cartii, se scrie o alta poveste, de data aceasta de dragoste, protagonistii fiind Baldassare si Marta, o femeie pe care acesta o iubise in tinerețe si care acum calatoreste alaturi de el pentru a gasi dovada ca sotul ei (disparut de acasa) este mort. Actualmente vaduv, Baldassare se reindragosteste de Marta, iar femeia pare sa ii raspunda la fel, ramanand, totusi, destul de distanta si preocupata mereu de gasirea consortului sau a dovezii mortii acestuia. Cand sotul ratacitor este reperat in insula Chios, Marta ramane cu el, iar Baldassare este expulzat mai mult mort decat viu si asa ajunge la Genova, orasul strabunilor sai. Aici, datorita renumelui pe care il avea neamul sau, este tratat regeste de catre un localnic instarit, care, in cele din urma, ii propune sa o ia de sotie pe tanara lui fiica. Baldassare mai face o ultima incercare de a o recupera pe Marta (intre timp, se mai lasa atras intr-o alta poveste sentimentala cu Bess, o londoneza care ii este de mare ajutor), dar cand, in sfarsit, reuseste sa o intalneasca, femeia ii spune raspicat ca vrea sa ramana cu barbatul ei. Dezamagit, Baldassare decide sa vanda tot ce are in Levant si se intoarce la Genova pentru a se casatori cu tanara fiica a binefacatorului sau... cu toate ca, la un moment dat, isi da seama ca inima lui tresare nu atunci cand se gandeste la viitoarea mireasa, nici cand isi aminteste de Marta, ci atunci cand ii revin amintirile despre Bess. Cat despre anul 1666, venirea lui nu aduce, dupa cum v-ati dat seama, nici Judecata, nici alte dezastre.

Ce nu mi-a placut a fost faptul ca finalul nu se potriveste cu restul textului. Desi lucrarea are un subiect interesant si un stil curgator, iar povestile se rostogolesc firesc, am fost putin dezamagita de faptul ca, la sfarsit, cartea atat de mult cautata (« Al o sutalea nume ») isi pierde semnificatia si este sortita vanzarii, iar personajul principal alege o casatorie de convenienta, in loc sa isi urmeze inima.

Autor: Cristina Mitrea

Sursa: 4arte.ro